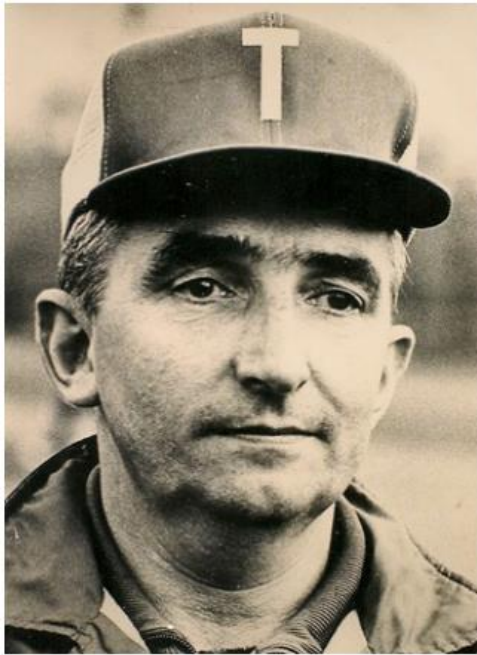

INTERVIEW CEES VAN HOLSTEIN (via Erik Haage)

Op 21 juli 2021 is hij 90 jaar geworden: erelid Cees van Holstein. Hij is daarmee het oudste (ere)lid van Tex Town Tigers. Een erelid waar we nog steeds trots op zijn. “Mijnheer van Holstein” heeft aan de basis gestaan van het honkbal in Enschede. We hebben hem gevraagd om te reageren op onze vragen. We lezen zijn gedreven tekst en zien dat Cees nog steeds in de “wijvorm” denkt en schrijft. Prachtig toch? Eind jaren zestig waren er twee honkbalverenigingen in Enschede, te weten ‘De Terriers’ en ‘Ruimte’. Twee, qua achtergrond verschillende verenigingen. Terriërs bestond hoofdzakelijk uit relatief jonge leden waarvan een groot deel elders in het land ging studeren, terwijl Ruimte juist bestond uit leden die hun bestaan in Enschede hadden. Logisch gevolg : Terriërs had onvoldoende senioren leden, terwijl Ruimte geen jeugd had. En vanuit die gedachte leek het verstandiger om de twee verenigingen te laten fuseren. Maar dit was makkelijker gezegd dan gedaan. Beide verenigingen hadden kort daarvoor nog wedstrijden op het scherpst van de snede gestreden. Cees van Holstein stond mede aan de basis van de fusie van de twee verenigingen die hun eigen identiteit moesten opgeven. Wat beide verenigingen wel overeenkomstig hadden, waren de pakken. Die werden door mevrouw Wagenaar op maat gemaakt. Zoals al eerder is vermeld betrof dit spijkerstof die omgekeerd (dus binnen naar buiten) werd gedragen. Terriërs droeg daar een rood shirt en rode kousen onder, terwijl Ruimte aan blauwe shirts en blauwe kousen de voorkeur gaf. Dit is uiteindelijk ook de reden waarom ‘rood/ blauw’ de uitstraling van Tex Town Tigers is geworden.

Tijdens het Mastenbroektoernooi krijgt de winnende honkbalploeg de Cees van Holstein-bokaal.

Cees, in de beginfase werd jij als luchtmacht piloot gestationeerd (zoals dat zo mooi heet) op de vliegbasis Twente. Hoe kwam jij zo bij het honkbal in Enschede terecht?

De eerste keer dat ik hoorde dat er in Enschede werd gehonkbald was in 1963. De toenmalige basiscommandant van de vliegbasis Twente kreeg van de directeur sportzaken, de heer Mastenbroek, het verzoek de Chef van de Amerikanen op de basis te benaderen om de honkbalclubs een helpende hand toe te steken. Deze op zijn beurt speelde het verzoek aan mij door, wetende dat ik jarenlang had gehonkbald. Omdat ik toen nog niet in Enschede woonde, ben ik daar toen niet op ingegaan. In 1965, inmiddels verhuisd naar Enschede, maakte ik op de basis kennis met Cor Bruinewoud (een speler van Ruimte). Ik ben toen toch maar eens incognito gaan kijken naar een training van de Terriërs op het Stadveld-Noord. Mijn eerste indruk was echter zodanig dat ik er niets voor voelde om mijn eventuele interesse kenbaar te maken en was toen vastbesloten om me niet beschikbaar te stellen. Na enige tijd begon het toch te kriebelen en na enige gesprekken met Cor B. haalde hij mij toch over om eens te komen kijken bij een training van Ruimte. Daar maakte ik kennis met de spelers en een bestuurslid (Sietse Hofstra) die er meteen maar van uitging dat ik voldoende kennis had van het spelletje om de training op mij te nemen. Ik kwam door voor het eerst mannen tegen zoals Bennie Smit, Henk en Willem Kuiper. Beste kerels, waar ik later (1973) kampioen mee zou worden. Maar dat Twents dat ze toen spraken was voor mij wel iets moeilijks.

Zo werd ik dus speler/coach van Ruimte en begon het allengs leuker te vinden. Mijn zoon Hans was lid geworden van Terriërs, omdat men daar een jeugdteam had met o.a. de later in Nederland “wereldberoemd” geworden broertjes Haage.

Je komt oorspronkelijk uit Haarlem, het mekka voor de honk- en softbalsport in Nederland, maar wat ‘trof’ jij aan in Enschede? Was er veel werk aan de winkel?

Er was duidelijk veel werk aan de winkel. De basisprincipes waren bekend, maar de uitvoering liet nogal wat te wensen voer. Er was dus een vruchtbare taak voor mij weggelegd. Je was lid van Ruimte, maar ging je ook wel eens bij de Terriërs kijken?

Was er een groot verschil tussen beide verenigingen?

Ik heb heel weinig gezien van de Terriërs, maar er zat duidelijk meer ervaring in het team. Mede omdat er bij de Terriërs al een jeugdteam was, leek het mij het beste voor het honkbal in Enschede en omgeving om samen te werken. Ik heb toen thuis tegen Evelien gezegd: “dat wordt niks tenzij er een fusie van beide clubs tot stand komt”.

Aan een fusie tussen beide verenigingen, om de toekomst van honkbal in Enschede veilig te stellen, viel eigenlijk niet te ontkomen. Was iedereen daar snel van overtuigd?

Na twee seizoenen bleek plotseling dat ook bij de Terriërs met die gedachte werd gespeeld. Geheel onverwachts stonden er op een avond twee bestuursleden van de Terriërs bij mij aan de deur die met mij wilden praten over een transfer van mij als coach van Ruimte naar Terriërs. Na mijn afwijzing op dit verzoek, praatten we wat na waarbij ik de suggestie opperde van een fusie. Hierop werd door de heren positief gereageerd. Omdat ik nog nooit met het Ruimte-bestuur had gesproken over deze mogelijkheid, kon ik toen slechts zeggen: “neem het maar op met het bestuur van Ruimte”. Hierop werd door beide heren positief geantwoord en van dat moment is de zaak aan het rollen gekomen. Deze gesprekken hebben toen inderdaad plaats gevonden en toen werd er besloten om in 1968 een fusievergadering in drie delen te houden. Ruimte en Terriërs

apart en tenslotte een gezamenlijk vergadering o.l.v. de toenmalige districtsvoorzitter Joop van Hattem.

Na vele jaren achter de bestuurstafel als voorzitter en honkbalcoach van praktisch de hele vereniging te hebben gefungeerd, kon je je eindelijk concentreren op het honkbal. Hoe waren jouw ambities bij het eerste team van TTT?

De eerste jaren van het bestaan van Tex Town Tigers werd er hard gewerkt aan de uitstraling van de vereniging en niet alleen met het spelletje, maar ook zeker met de accommodatie. We kregen zelfs toestemming om een kleedkamer om te bouwen tot een mini-kantine. Een aantal jaren later, toen ik zowel voorzitter als coach was en vele mensen (o.a. Jesse Maduro) geld bij elkaar hadden gekregen kon er onder leiding van Willem Kuiper (een van onze eigen leden) ook een kantine worden gebouwd. Directeur J.C.J Mastenbroek en zijn echtgenote verzorgden op 26 april 1975 de opening. Ze kwamen binnen lopen via een erehaag van softbalspelers.

Mooier kon het niet voor hem. Wat waren we trots op onze nieuwe aanwinst. De kantine deed beslist iets aan teambuilding. Want direct naar huis gaan, na een training kwam nauwelijks voor. Zo hebben we vaak met vele teams en groepen leuke avonden ingevuld aan de Cornelis Troostlaan. Het werd langzamerhand een echte vereniging. We bleven de eerste jaren hangen in de derde klasse, maar met de aanstormende jeugd begon het steeds meer te lijken op een soft- en honkbalclub!

Want intussen hadden we ook de softbalclub EDSC in 1969 als een volwaardig partner binnen de vereniging opgenomen.

In 1973 promoveerden we naar de tweede klasse en in 1976 kregen we ook wat landelijke bekendheid door ons in het bekertoernooi op te werken tot de halve finale. Daarnaast leverden we steeds meer jeugdleden af voor Nederlandse jeugdteams. Ook aan kader werd hard gewerkt d.m.v. een coachcursus die werd gevolgd en afgesloten met een diploma voor mij zelf, Joop Hassink en Rik Husers de die jeugdleden klaar stoomde voor het eerste team.

1976 was ons gouden jaar!

We werden niet alleen kampioen en promoveerden naar de eerste klasse, maar we versloegen in het bekertoernooi ook een hoofdklasseteam! Die wedstrijd op 31 juli 1976 zal in analen worden bijgeschreven. Weken lang leefde men op het Stadsveld naar dit duel toe. We hadden nog nooit zo veel toeschouwers gehad. Bertil in een geweldige vorm hield met maar 3 honkslagen (4-2-3-2) tegen, de Antilliaanse slagploeg volledig onder de duim. Ons veldwerk was optimaal en we wonnen met 2-1!!! Wat heb ik met vele anderen van die middag genoten. Een ploeg met karakter.

Zelf werd ik door de gezamenlijke coaches dat jaar uitgeroepen tot "Coach van het jaar". Ik was daarmee de eerste niet-hoofdklasse-coach die deze eer te beurt viel.

(de Huisjes-Makelaars Tex Town Tigers uit '76) Staand: Bertil Haage, Erik Haage, Hans van Holstein, Bert Oosterveld, Joost van de Eijck, Micheal Arendsz, Cees van Holstein. Knielend: Pieter Vermeulen, Joop Hassink, Mike Rumnit, Ernst Siahaya, Edwin Siahaya, Frans Segerink.

Je hebt natuurlijk een geweldige steun aan jouw vrouw Evelien gehad. Zij werd vaste scorster van het eerste team. Hoe heb je haar 'zo gek' (positief bedoeld) gekregen om haar al die jaren mee te krijgen?

Intussen was ons hele gezin bij de club betrokken. Echtgenote Evelien als officiële scorster bij het eerste team. Marijke en Yvonne, mijn beide dochters, speelden softbal en zoon Hans was speler van het eerste team. Een ideale toestand om geen ruzie te krijgen, omdat je altijd maar met die club bezig bent. Ze leefden allemaal mee!!!

Als luchtmachtpiloot vloog je regelmatig naar Amerikaanse luchtmacht bases in Duitsland, waaronder bijvoorbeeld Bitburg. Bierliefhebbers kennen Bitburg van 'Bitte ein Bit', maar TTT'ers kennen het van de Bitburg Barons.

Met het eerste team deden we ook wat internationale ervaringen op met Amerikaanse militaire teams die zelfs bij ons kwam spelen en die we konden onderbrengen op de vliegbasis Twente.

Wij brachten twee achtereenvolgende jaren een weekend door op de Amerikaanse vliegbasis Bitburg en speelden in beide weekeinden ook twee wedstrijden op die basis. Netjes reizend met een TTT-logo op het colbert. Dat waren leerzame snoeprizen!

Natuurlijk zijn er wedstrijden de je nooit vergeet.

Zo'n wedstrijd is bijv. die in Groningen tegen Caribe. Onze bijna jaarlijkse tegenstander waar we nog nooit van hadden gewonnen. Deze zaterdagmiddag was het twijfelachtig of de wedstrijd wel door kon gaan. Het goot de hele dag van de regen en na telefonisch contact met Caribe werd besloten de wedstrijd door te laten gaan, mede omdat de weersverwachting er wel gunstig uitzag. Het bleek toch wel mogelijk en dus aanvaardden we de verre reis naar Groningen.

**UITSTEKEND SPEL VAN
TEX TOWN TIGERS**

GRONINGEN — Met schitterend honkbal heeft **Tex Town Tigers** het afgelopen weekend van Caribe gewonnen. In de beste wedstrijd die dit seizoen in Groningen werd gespeeld, woumen de Enschedeërs met 3-0. De moeilijkheden voor de Groningers begonnen al in de beginfase van de wedstrijd toen bleek dat hun werper moeilijkheden had met de Enschedeëse slagmannen terwijl zijzelf gemakkelijk naar de kast werden verwezen. Het Enschedeëse veld draaide **uitstekend** en werper Bertil Haage was de situatie helemaal meester.

Tot de achtste innings kwamen slechts twee noordelingen op de honken. **Tex Town Tigers** zette de tegenstander voortdurend onder druk. Tegenover de acht honkslagen van **Tex Town Tigers** kon Caribe, dat gemiddeld per wedstrijd dertien honkslagen slaat, er maar twee tegenover stellen.

In de vierde innings sneuvelde een scoringspoging van Ben Takkenberg op de thuisplaat. Even later echter bereikte Bertil Haage het derde honk. Toen de catcher van Caribe het niet eens was met een beslissing van de scheidsrechter gooidde hij, nogal geemotiveerd, de bal langs de werper. Coach van Holstein maakte van de verwarring gebruik door Bertil Haage naar de thuisplaat de sturen. Haage aarzelde geen moment en de 1-0 voorsprong was een feit. De volgende innings hield **Tex Town Tigers** de Groningers **uitstekend** in bedwang. In de zevende innings kwam Bert Oosterweid met een honkslag op de honken. Na een gestolen honk

kwan hij op een slag van Ernst Siahaya op de derde plaat. Ben Takkenberg tenslotte stelde hem door middel van een honkslag in staat te scoren. Ernst die inmiddels het derde honk had bereikt rolde even later over de thuisplaat die hij had kunnen stelen. (3-0). Toen was het de vraag of de **Tigers** Caribe op nul konden houden. Door een prachtige vangbal van korte stop kon Isenia, die een uitstekende Ron Isenia, die een uitstekende wedstrijd speelde, bleven de Groningers inderdaad puntloos. Ook in de laatste innings werd het nog even spannend toen twee spelers van Caribe op de honken kwamen. Het werd bijzonder spannend omdat de Twentianen twee kansen om de wedstrijd eerder te beslissen moesten laten liggen. Maar door o.a. een prachtige vangbal van debutant Aboot van de Eyk kwam Caribe niet verder dan het tweede honk.

Sportflitsen

* Sir Frances Chichester, de Engelse zeezeller is wederom in een ziekenhuis opgenomen. Chichester verliet enkele weken geleden tegen de wil van de doktoren het ziekenhuis. Medici zijn van mening dat de toestand van de oude zeerot vrt ernstig is.

* Zweden heeft tijdens een toernooi door China in Peking een tafeltenniswedstrijd tegen een Chinees B-team met 2-4 verloren. Wereldkampioen Stellan Bengtsson overleefde driemaal, Kjell Johansson een keer.

Bertil wierp daar een fantastische wedstrijd op een moerasachtig veld, die ons de eerste zege op Caribe bracht. Gedurende de thuisreis voelden we ons fantastisch en ook het thuisfront leefde met ons mee, hetgeen bleek uit een groot laken dat voor de ramen van de familie Haage was opgehangen met daarop de score vermeld: 0-3. Met de slingers naast het laken voelde het alsof we kampioen waren.

Maar de wedstrijd die mij het meest is bijgebleven is toch wel mijn afscheidswedstrijd; een double-header tegen de Spartaan.

Zij konden deze middag kampioen worden als ze twee keer wonnen. Zij startten met hun werkelijk uitstekende werper Bernie Beckman. Bij ons had ik Frans Segerink ingezet om Bertil te sparen. De eerste wedstrijd verloren we. Geen schande!

Tot onze grote verrassing kwam Beckman ook die tweede wedstrijd op de heuvel. Er ontstond een titanenwedstrijd. Beide werpers gooiden 18x 3-slag en na 8 innings was de stand 1-1. Maar in de laatste inning scoorde Bertil de winnende run. De Spartaan dus geen kampioen en wij een groot feest!!

Dat feest werd voor mij nog groter toen bleek dat achter mijn rug een afscheidsfeest was georganiseerd in een zaal met alle toeters en bellen die je maar kunt bedenken. Ella Haage had een clublied geschreven en wij ontvingen een prachtige pentekening.

Die avond heb ik noodgedwongen een colbertje geleend van mijn steun en toeverlaat Nus Jurgens, die al vele jaren de begeleiding verzorgde van het team.

Wij hadden daar niet op gerekend. Zelfs mijn ouders waren aanwezig. Zowel bij de wedstrijd als het feest. Ze hadden mijn ouders in de speakerscorner "verstopt". Het was werkelijk prima geregeld!!!

EEN AFSCHIED OM NOOIT TE VERGETEN!!!!!!!

Aanvankelijk was je gelegerd in Enschede en daarna overgeplaatst naar respectievelijk Schöppingen (40 km), Bramsche (104 km) en uiteindelijk de Amerikaanse vliegbasis Ramstein (312 km in vogelvlucht, dit zal jou aanspreken). Toen je in Bramsche gelegerd was kwam je iedere dinsdag, donderdag en weekenden naar Enschede betref. Wat maakte TTT zo bijzonder?

Het bijzondere van TTT is naar mijn mening dat er een groeiende kern van leden was, die meestal met hun hele gezin bij de vereniging betrokken raakten. Vooral in die beginperiode, toen er nog niet zo sterk gehonkbald werd, was het vaak een familiefeestje waarbij ik vooral denk aan de bruiloften met surprises, kraamschudden e.d. en soms zelfs BBQen achter de dugout. In de persoonlijke sfeer kwam er een kaartclub tot stand met Wim en Ferdy Kuiper, Gerhard en Gerrie ten Hoopen, Bernhard en Jannie Smit en Jan en Hanny Heinhuis. Dit werden vooral onze echte vrienden tot op de huidige dag. Veel leuke dagjes, weekends en korte vakanties in binnen en buitenland waren de gevolgen. Dit allemaal en de steeds meer "professionele" aanpak van het honk- en softbal gebeuren, maakten het voor mij en Evelien niet eenvoudig om definitief afscheid te nemen van het wel en wee van onze club! Eind 1979 werd ik overgeplaatst naar de Amerikaanse vliegbasis Ramstein. Daardoor was de afstand te groot geworden om de taak van trainer/coach te blijven uitvoeren en moest ik dus afscheid nemen. Toen de indeling van de competitie van 1980 bekend werden, was mijn eerste opmerking "dit is de kans om de Hoofdklasse in te gaan". En aldus geschiedde! Voor de laatste twee wedstrijden van de competitie werd ik uitgenodigd en ben dus aanwezig geweest in de dug-out om deze twee ongelooflijk spannende titelwedstrijden met PSV enigszins te begeleiden. De eerste wonnen we met 4-3 en de tweede met 2-1. We hadden geschiedenis geschreven: TTT naar de hoofdklasse!!

Deze promotie overtrof mijn eerdere ambities, wetende dat met een vereniging als de onze niet dat niveau kon worden behaald om met het aanwezige spelersmateriaal en de geringe financiële middelen een zodanig team op te bouwen dat lang zou meedraaien in de hoofdklasse. We speelden in 1981 dus maar één seizoen op het allerhoogste niveau van Nederland. In het jaar daarop bleef de groep nagenoeg hetzelfde en speelden we weer in de 1e klasse. Hetzelfde kon niet gezegd worden van andere - naar de hoofdklasse gepromoveerde - teams, zoals Erik in zijn interview al opmerkte. Daarom niet getreurd.

Een vereniging als TTT draait op vele plekken volop mee en is en blijft een grote gezellige familie.